

SZENT IMRE-EMLÉKTÚRA

Biharba érkeznek a huszárok

Már több mint 300 kilométert tettek meg Erdélyben az Együtt Határok Nélkül Szent Imre Millenniumi Emléktúra résztvevői: a lovasok augusztus elsején kezdték meg az egy hónapon át tartó túrájukat, és nemsokára Bihar megyébe érkeznek.

A csapat állandó résztvevői a Debreceni 2. Honvéd Huszárezred lovasai, a szentjobbi Huszár Hagyományőrző Egyesület tagjai, álmosdi, ópusztaszeri, hortobágyi, nádudvari, püspökladányi és berettyóújfalui hagyományőrök. „Utunk során ünnepségen vettünk részt Zetelakán, Farkaslakán megkoszorúztuk Tamási Áron sírhelyét, majd Korondon és Parajdon is tiszteletünket tettük” – mondta a hortobágyi Szabó Gábor, a túra résztvevője. A csapat a Sóvidék legnagyobb településén, Szovátán a helyi huszárok zászlóavató ünnepségén vett részt, majd Sóvárad, Nyárádszentimre, Marossárpatak, Mezőpanit, Kolozs, Tordaszentlászló és Kalotaszentkirály érintésével jutott el a Szilágyságba. Augusztus végén érkeznek a Bihar-megyei Szentjobbra, ahol 31-én az I. Partiumi Huszártalálkozóra kerül sor.

Imre herceg a legenda szerint Hegyközszentimrén vesztette életét: 1031. szeptember 2-án vadkantámadás áldozata lett. Itt fejeződik be az emléktúra szeptember elsején. Az egész napos program során fellép a püspökladányi id. Csenki Imre Vegyeskar, a Kabai Nyári Színház, valamint Szórényi Levente.

SZEMSZÖG

Malina egy éve

65 900. Ennyi találatot jelez az internetes kereső a Hedviga Malinová nevet beírva. És 291 000-et, ha magyarul írom le a felvidéki egyetemista nevét. Ha már a számoknál tartunk: eddig 885-en adták a nevüket szlovákok és magyarok azt kérve, hogy a pozsonyi hatóságok jogszerűen rendezzék a megvert lány esetét.

És még egy adalék: időközben eltelt egy év. Egy esztendőcske. Mióta? Azóta, hogy „Malina Hedviget, állítása szerint, tavaly augusztusban két bőrfejú azért verte meg, mert magyarul beszélt az utcán” – idézet az Indexből. „Állítása szerint” – stílszerű a bulvárlap fogalmazása, hiszen a magyar sajtó nagy része sokáig kimondva-kimondatlanul, de elhitte a hivatalos szlovák verziót az „önvérsről”, az álnok, nemzetközi diplomáciai botrányt akaró, kavará egyetemistáról, aki egy szigorlat miatt verte meg saját magát. Ezért az alig észrevehető „állítása szerint” szerkesztőségi körökben azt jelenti: hiszi a piszi.

De nem csak a sajtó húzta rá a vizes lepedőt a lányra. A politikusok is. A szlovákok – mondom gyorsan, mert Budapestre ez nem igaz, hiszen a Bem-rakpart valójában csupán asszisztál ebben az előadásban. Hiszen Szlovákiában élőről, szlovák állampolgárról, szlovák belügyről van szó. Ez az okfejtés 2005 óta nem meglepetés, hanem egy jól meghatározott vonalvezetés része. A „nem emeljük fel a hangunkat, a mosolyogva több barátot szerzünk, a kínos dolgokat a szőnyeg alá diplomáciájára” ez. Ha legalább hatékony lenne...

Eltelt egy év, s a dolgok állása szerint a szlovák ügyészség és rendőrség éppen öt évig terjedő börtönbüntetéssel fenyegeti Malina Hedviget. A két bőrfejúnek meg azóta vélhetően kinőtt a haja, s valószínűleg naponta jót röhögnek hőstettükön és az áldozat Canossa-járásán.

Az eltelt egy év során a nyitrai egyetemista ügye napi téma lett a szlovák sajtóban. Persze jobbra negatív előjellel. Gondoljunk csak bele: ő nem Győzike, aki szokva van a sztársághoz, akinek vastagon megfizetik, ha családi életét alaposan összekuszálja a nyilvánosság előtt. Malina éppen olyan egyszerű, mindennapi ember, mint bármelyikünk. És mint ilyen, könnyen elbír vele két kopsz. Könnyen odamond neki a pozsonyi várból Fico kormányfő. Könnyen beszélnek neki újságírók, rendőrök és ügyészek. És könnyen magára hagyják azok, akiktől segítséget, védelmet vár.

Melyikünk lenne szívesen Malina helyében?

Fábián Tibor

Erdélyi magyar sors francia szemmel

Nicolas de Lamberterie a Strasbourgi Politológiai Főiskola hallgatója. A tanintézetben a fő hangsúlyt az európai jogi ismeretekre és az Európai Unió történelmére fektetik. A tanulmányok végeztével szakosodhatnak. Ő az európai kisebbségvédelem felé hajlik. Igaz, elmondása szerint nincs elragadtatva az unió kisebbségvédelmi politikájától, mert nem az őshonos kisebbségeket támogatja, hanem az ázsiai és afrikai bevándorlókat. Államvizsgáját az erdélyi magyarság helyzetéről és autonómia-küzdelméről írja. Ezzel kapcsolatban beszélgettünk a francia fiatalemberrel, pontosabban arról, hogyan látja ő Európa nyugati részéből az elszakított területeken élő magyarság nemzeti jogaiért folytatott küzdelmét.

– Miként került kapcsolatba a magyarsággal és a kisebbségben élő magyarok problémáival?

– Három évvel ezelőtt jártam először Magyarországon turistaként. Akkor vásároltam egy útikönyvet, melyben volt néhány szó az elszakított területeken élő magyar kisebbségről. Ezt követően egy nemzeti könyvesboltba betérve vásároltam egy pólót, melyen rajta volt a HVIM (Hatvannégy Vármegye Ifjúsági Mozgalom) honlapcíme. Azon keresztül vettem fel a kapcsolatot a szervezettel, és elhívtak az általuk szervezett Magyar Sziget fesztiválra, melyen részt is vettem. Ezen a rendezvényen hallottam az autonómia-törekvésekről és a Magyarország határain túl élő magyarok gondjairól.

– Azóta franciákként felvállalta a magyarság jogaiért való küzdelmet. Milyen tevékenységeket folytat ennek érdekében?

– Tavaly a Kis-Trianon palotában szerveztem egy tüntetést június 4-re, melyen az ott megkö-

tött diktátum ellen tiltakoztunk. Nagyon sokan vettek részt a megmozduláson. Fergetesek sikert aratott a Kárpátia zenekar koncertje, egyedül a szálloda lakói nem díjazták, így több koncertet nem tarthatunk az épületen belül, viszont az akció elindított egy folyamatot, hisz az idén Franciaországban élő magyarok és a velük szimpatizáló franciák a diktátum évfordulóján újra tiltakozásukat fejezték ki a palota előtt. Az egyedülálló kezdeményezést sajnos a média nem karolta fel, ezért nagy visszhangja nem volt, viszont a turisták között több ezer szórólapot osztottak szét Magyarország feldarabolásával kapcsolatban, valamint a francia nacionalisták is felfigyeltek a magyarok problémáira, hisz eddig számukra ez nem is létezett. A HVIM igazából az őszi magyarországi zavargásokkal kapcsolatban vált ismertté Franciaországban. Szerkeszttek egy internetes honlapot – www.hvim.fr –, ahol az őszi eseményekről, a

Nicolas de Lamberterie

nagyváradai Lorántffy Zsuzsanna református középiskola helyzetéről és más, a magyarságot érintő problémákról szóló hírek, írások találhatóak. Előadásokat szerveznek Franciaország-szerte, melyeken a magyar történelemről, Trianonról, a magyar kisebbség helyzetéről, a magyarországi aktuál-politikáról beszélnek az érdeklődőknek. Legutóbb Párizsban tartottam egy előadást, amelyen Hilde de Lobel, a flamand parlament képviselője a Flamand Érdek Pártja színeiben, valamint Robert Spieler, a francia parlament egykori képviselője, jelenleg az Elzászi Regionális Párt elnöke is jelen volt. Tavaly ősszel Strasbourgban '56-os megemlékezést szerveztem, melyen

ugyancsak részt vett a fentebb említett két politikus.

– Franciaországban hogyan látják az erdélyi magyarság önrendelkezéséért folytatott küzdelmét?

– Sajnos a franciák egyáltalán nem ismerik ezt a kérdést, és ezért nincs is róla véleményük.

– Mi a véleménye a nacionalisták által az Európai Parlamentben létrehozott frakcióról?

– Hiszen a csoportosulás teljesen ellentétes értékeket képviselő radikális szervezeteket fog össze. Gondolok itt arra, hogy míg a Nagy Románia Párt teljes mellszélességgel kiáll a nemzetállam mellett, addig az ugyanabban a frakcióban helyet foglaló Flamand Érdek Pártja teljesen elveti azt.

– Ez a frakció egy kényszerházasság. Azért jött létre, hogy ezek a radikális szervezetek több anyagi támogatást tudjanak eszközölni az Európai Uniótól. Emellett több nyilvánosságot is kapnak. Az egyetlen dolog, ami összetartja ezeket a szervezeteket, a harmadik világbeli bevándorlók elleni küzdelem, hisz jelenleg Nyugat-Európának ez a legégetőbb problémája. A szövetség hosszú távú fennmaradása kétséges.

– Először jár Erdélyben. Milyen élményei, tapasztalatai vannak?

– Amit először észrevettem, hogy vegyes lakosságú régióként a kétnyelvűség nincs jelen sehhol, egyedül az üzletekben tapasztaltam a kétnyelvűséget. Véleményem szerint a román állam arra törekszik, hogy meggátolja a magyarság önazonosságának megőrzését. Ez nem direkt módon történik, hanem alattomos mód-

szerekkel. Szemet szűrt az a tény, hogy a nagyváradi vár történelmét ecsetelő táblán meg sem említik a városalapító Szent László nevét. Míg a monarchiabeli épületekről hullik le a vakolat, addig rengeteg pénz fordítanak ortodox templomok építésére.

– Elégsgesek-e a jelenlegi eszközök, melyekkel az erdélyi magyarság küzd jogainak érvényesítéséért?

– A legfontosabb az anyanyelv megőrzése. A franciaországi brentonok és elzásziak is az anyanyelvük elhagyásával veszítették el identitásukat. Fontos, hogy elérhető célokért küzdjünk. A területi autonómia egy ilyen reális cél. Tőkés László bejutása az Európai Parlamentbe nagy előrelépést jelentene a nemzeti küzdelem terén. Én úgy látom, hogy azé az ország, aki belakja azt, ezért a magyar asszonyok kötelessége lenne a gyermekáldás vállalása. Az itteni magyarságnak történelmi értékei, hagyományai szerint kell élnie megpróbálva úgy viselkedni, mintha Trianon meg sem történt volna.

Létai Tibor

Hilde de Lobellel az '56-os megemlékezésén, Strassbourgban